

## «Не кидай мене...» Руданський Степан Васильович

Не кидай мене,  
Моя чарочко!  
Не жени мене  
Ти, шинкарочко!  
Не жени мене,  
Дай упитися.  
В тебе, бридкую,  
Улюбитися!

Не без жінки я,  
Не без хати я,  
Все у мене є,  
Відьмо клятая!  
Хліба досита  
Маю в засіку,  
Маю волика,  
Маю й пасіку.  
Моя хаточку —  
Повна чашечка;  
Моя жіночка —  
Мов та пташечка;  
Та тяжкі мої  
Болі більнії,  
Бо не маю я  
Волі вільної!..

Запряжу воли —  
Потом миюся;  
Розпряжу воли —  
Набік хилюся;  
Повалюсь на бік —  
Не здрімаюся;  
Знов на панщину  
Підіймаюся.  
Відроблю чуже:  
"Жінко-душечко!  
Приголуб мене,  
Щебетушечко!"  
А вона у плач,  
Розголоситься,  
На своє жене,  
Бо й не проситься...  
Робиш — сил нема,

Спина кривиться,  
А вона на те  
Та й не дивиться.  
Робиш — сил нема,  
Похиляєшся,  
А вона у плач:  
"Запиваєшся!"

О, я п'ю тепер,  
Жінко любая,  
Не кидай мене,  
Чарко грубая!  
Не кидай мене,  
Моя чарочко;  
Не жени мене  
Ти, шинкарочко!  
Не жени мене —  
Дай упитися,  
В тебе, бридкую,  
Улюбитися!

Постійна адреса: [http://ukrlit.org/rudanskyi\\_stepan\\_vasyliovych/ne\\_kydai\\_mene](http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/ne_kydai_mene)